

Bibliaóra – 2026. június 11.

Előfohász: „Ti szomjazók mind, jöjjetek vízért, még ha nincs is pénzetek! Jöjjetek, vegyetek és egyetek! Jöjjetek, vegyetek bort és tejet, nem pénzért és nem fizetségért (Ézs 55,1).” Ámen.

Ének: 105. zsoltár: „Adjatok hálát az Istennek...”

Előima: Mennyei Atyánk, nem rendezetten érkezünk Eléd, hanem az életünk történetével együtt: vándorlásokkal, eltévedésekkel, csendes engedetlenségekkel, és olyan napokkal, amikor nem találtuk a helyünket. A Te ígéd ma Izráel útját hozza elénk – és benne a mi útunkat is. Látjuk a pusztát, ahol elfogy az erő; a fogságot, ahol saját döntéseink következményei szorítanak; a tengert, ahol minden bizonytalanra válik; és látjuk a megtérést is, amikor végre kimondjuk: nem megy tovább nélküled. Urunk, nem azért jövünk, mert méltók vagyunk, hanem mert Te jó vagy. Nem azért dicsérünk, mert minden rendben van bennünk, hanem mert a Te szereteted nem fogy el akkor sem, amikor mi elfogyunk. Nyisd meg most a szívünket a 107. zsoltár üzenetére. Taníts meg felismerni a saját történetünkben is azt, amit a zsoltáros látott: hogy minden mélységben ott van a Te kezed, és minden kiáltás eljut hozzád. Adj nekünk csendet, hogy ne csak halljuk az ígét, hanem meghalljuk benne a Te szívedet is. És adj alázatot, hogy ne másokról, hanem először magunkról tanuljunk. Jézus Krisztus nevében kérünk. Ámen.

Ószövetségi alapige: Zsoltárok könyve 107. fejezet: *„Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! Így szóljanak az Úr megváltottai, akiket megváltott az ellenség kezéből, és összegyűjtött a különböző országokból; keletről, nyugatról, északról és délről. Vannak, akik bolyongtak a pusztában, úttalan utakon, nem találtak lakott várost. Éheztek is, szomjaztak is, elcsüggedt a lelkük. De az Úrhoz kiáltottak nyomorúságukban, és ő kimentette őket szorult helyzetükből. A helyes útra vezette őket, hogy lakott városba jussanak. Adjanak most hálát az Úrnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért, mert megitta a szomjazókat, és jól tartotta az éhezőket. Vannak, akik sötétségben ültek, a halál árnyékában, nyomorultan vasra verve, mert engedetlenek voltak Isten parancsával szemben, megvetették a Felséges döntését. Ezért szenvedéssel törte meg szívüket, elbuktak, nem volt segítőjük. De az Úrhoz kiáltottak nyomorúságukban, és ő megszabadította őket szorult helyzetükből. Kihozta őket a sötétségből, a halál árnyékából, köteleiket pedig letépte. Adjanak most hálát az Úrnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért, mert betörte az érckapukat, és leverte a vasárakat. Vannak ostobák, akiknek szenvedniük kellett vétkek életük és bűneik miatt. Minden ételtől undorodtak, már a halál kapuihoz jutottak. De az Úrhoz kiáltottak nyomorúságukban, és ő megszabadította őket*

szorult helyzetükből. Elküldte igéjét, meggyógyította és a sír mélyéről kimentette őket. Adjanak most hálát az Úrnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért, mutassanak be hálaáldozatot, beszéljék el ujjongva tetteit! Vannak, akik hajókon a tengerre szálltak, munkájukat a nagy vizeken végezték. Ezek látták az Úr tetteit, csodáit a mélységes tengeren. Szavára forgószelel támadt, fölemelték őket a hullámok. Égig emelkedtek, majd a mélybe zuhantak, kétségbeestek a veszedelemben. Imbolyogtak, tántorogtak, mint a részegek, bölcsességük egészen odalett. De az Úrhoz kiáltottak nyomorúságukban, és ő kiszabadította őket szorult helyzetükből. Lecsendesítette a forgószelet, elcsitultak a hullámok. Örültek, amikor azok elsimultak, és a kívánt kikötőbe vezette őket. Adjanak most hálát az Úrnak szeretetéért és az emberekkel tett csodáiért! Magasztalják őt a nép gyülekezetében, és dicsérik a vének gyűlésében! A folyókat pusztává tette, a forrásokot sivataggá, a gyümölcstermő földet szikessé a rajta lakók gonoszsága miatt. A pusztában bővizű tavat árasztott, a szomjú földön forrásokot. Éhezőket telepített oda, akik várost alapítottak lakóhelyül. Mezőket vetettek be, és szőlőket ültettek, amelyek termést és gyümölcsöt hoztak. Megáldotta őket, és nagyon elszaporodtak, állatokban sem láttak hiányt. De azután megfogyatkoztak, és görnyedeztek az elnyomás, a baj és a gond miatt, amikor gyalázatot zúdított az előkelőkre, és úttalan pusztaságban kellett bolyonganiuk. De a szegényeket oltalmazza a nyomorúságban, nemzetségüket megszorítja, mint egy nyájat. Látják a becsületesek, és örülnek, az álnokok pedig befogják szájukat. Aki bölcs, jegyezze meg ezeket, és értse meg az Úr kegyelmes tetteit!"

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A 107. zsoltár Izráel történetének egyik legszebb összefoglalása. Nem egyszerűen történelmi visszatekintés, hanem nyílt istendicsőítés. A zsoltáros végigtekint Isten népének múltján, küzdelmein, bukásain, ítéletein és szabadításain, és minden eseményből ugyanarra a következtetésre jut: **az Úr jó, és szeretete örökké tart.** Izráel vándorló nép volt. Történelme tele van bizonytalansággal, próbákkal, hűtlenséggel és szenvedéssel. Mégis újra és újra megtapasztalta Isten kegyelmét. Ezért a zsoltár nem a nép nagyságáról szól, hanem Isten hűségéről. A 107. zsoltár öt nagy egységben mutatja be Isten és népe kapcsolatát.

1. A pusztában vándorlók – Isten utat készít az övéinek (4–9. versek)

A zsoltár első képe a pusztában bolyongó embereket mutatja be. Ez emlékeztet Izráel negyvenéves pusztai vándorlására. A nép kiszabadult Egyiptomból, de a szabadsággal nem tudott élni. Gyakran zúgolódott, lázadt és nem akart engedelmeskedni Istennek. A szöveg mögött egy széthullott, szétforgácsolódott nép képe rajzolódik ki. Az emberek céltalanul bolyonganak, nem találnak várost, nem találják helyüket, éheznek és szomjaznak. Mégis van kiút. Amikor nyomorúságukban az Úrhoz kiáltanak, Ő meghallgatja őket. Utat készít

számukra, vezeti őket, és lakóhelyet ad nekik. Ez a kép nemcsak Izráelről szól. Sokszor mi is céltalanul bolyongunk, amikor saját utunkat járjuk. Az ember szabadságot akar, de Isten nélkül könnyen eltéved. Az Úr azonban ma is utat mutat azoknak, akik hozzá fordulnak.

2. A foglyok – Isten ítélete és szabadítása (10–16. versek)

A második szakasz a foglyokról beszél. Ezek az emberek sötétségben és bilincsek között ülnek. Ez a kép emlékeztet a babiloni fogságra, amely Izráel engedetlenségének következménye lett. A zsoltár nem próbálja szépíteni a valóságot. Kimondja, hogy azért kerültek fogságba, mert fellázadtak Isten szava ellen és megvetették tanácsát. Itt egyszerre jelenik meg Isten áldása és ítélete. Ahogyan nyilvánvaló az Ő kegyelme, úgy nyilvánvaló az Ő igazságos ítélete is. A nép saját életével állít ki bizonyítványt önmagáról. Hűtlensége következményekkel jár. De még a fogságban sem hagyja el őket az Úr. Amikor hozzá kiáltanak, összetöri bilincseiket, kiszabadítja őket a sötétségből és új reménységet ad. Isten ítélete sohasem öncélú. Azért engedi meglátnunk bukásaink következményeit, hogy visszavezessen magához.

3. A megtérők – őszinte szembenézés a bűnnel (17–22. versek)

A harmadik bekezdés a megtérésről szól. A zsoltáros olyan embereket mutat be, akik saját bűneik miatt jutottak a pusztulás szélére. Nem mentegőznek. Nem hárítják a felelősséget másokra. Nem keresnek kifogásokat. Elismerik, hogy letértek Isten útjáról. Ez a bibliai megtérés lényege. Nem alakoskodás, hanem őszinte szembenézés. A reflektorfény a saját bűneinkre esik. Nem mások hibái kerülnek előtérbe, hanem az enyémeink. A bűn következményei valóságosak. A zsoltár szerint ezek az emberek már a halál kapujához közeledtek. Mégis, amikor az Úrhoz kiáltanak, Ő elküldi szavát és meggyógyítja őket. Itt ragyog fel különösen Isten kegyelme. Nem azért segít, mert az ember megérdemli, hanem azért, mert irgalmas. Az Úr kegyelme találkozik az ember nyomorúságával.

4. A tengeren hánykolódók – hit a viharban (23–32. versek)

A negyedik rész a tengeren hajózókról szól. Az ókor emberének a tenger a kiszámíthatatlanság, a veszély és az ellenséges erők jelképe volt. Izráel nem tengeri nép volt, bár tudjuk, hogy Salamon és Jósafát király idejében hajók is szolgálták az országot. A tenger azonban továbbra is a félelem helye maradt. A zsoltár megrendítő képet fest a viharról. A hullámok az égig emelkednek, majd a mélységbe zuhannak. Az emberek ereje elfogy, bölcsességük cserbenhagyja őket. Ez sokszor a mi életünk képe is. Vannak helyzetek, amelyek fölött nincs uralmunk. Olyan hullámok csapnak össze felettünk, amelyeket emberi erővel nem tudunk legyőzni. A hívő ember azonban megtanulja, hogy a viharban is az Úrhoz kiáltson. Aki bízik Istenben, az a legnagyobb hullámokat is az Ő kezébe teszi le. Az Úr lecsendesíti a tengert, és biztonságos kikötőbe vezeti az övéit. A hit nem a vihar hiánya, hanem bizalom az Úr jelenlétében.

5. Isten ítélete és könyörülete a történelemben (33–43. versek)

A zsoltár utolsó része azt mutatja meg, hogy Isten az egész történelem Ura. A termékeny földet pusztasággá teheti, a sivatagot pedig virágzó vidékké változtathatja. A besózott föld, a kiszáradt terület és az elnéptelenedett vidék Isten ítéletének jelei. Ugyanakkor a termékenység, az áldás és a gyarapodás az Ő kegyelmének jelei. A nép sokszor elalszik lelkileg. Elfelejteti Istent, megszokja áldásait és eltávolodik Tőle. De az Úr újra lehajol hozzájuk, megkönyörül rajtuk és felemeli őket. A zsoltár végső üzenete az, hogy Isten nemcsak egyes emberek, hanem egész népek és korszakok Ura is. Minden az Ő kezében van.

Mit tanulhatunk ebből? A zsoltáros mélyen a szívébe zárja népe történetét. Nem pusztá eseményeket lát, hanem Isten cselekvését. A múlt eseményei benne élnek, lüktetnek a szívében, mert mindegyik ugyanarra tanítja: **Ott van Isten, és ott vagyok én.** A legfontosabb kérdések ezért nem változnak: Kicsoda Isten? Ki vagyok én? Hogyan viszonyulok az Ő kegyelméhez? Tanultam-e már Isten szeretetének leckéjét? A 107. zsoltár arra tanít, hogy Isten népe sokszor elbukik, eltéved, fogságba kerül vagy viharba jut. Az Úr azonban újra és újra meghallja a hozzá kiáltókat, megszabadítja őket és megmutatja örökké tartó szeretetét.

Kérdések a beszélgetéshez

1. Melyik élethelyzetben ismerem magamra leginkább a zsoltár képei közül: a vándorló, a fogoly, a megtérő vagy a viharban hanykolódó ember képében?
2. Miért nehéz az embernek jól élni a szabadságával Isten nélkül?
3. Mit tanít nekünk Isten ítélete az Ő szentségéről és igazságáról?
4. Mi a valódi megtérés lényege?
5. Milyen „viharokban” tapasztaltuk meg Isten segítségét?
6. Hogyan tudunk ma hálát adni Isten örökké tartó szeretetéért?

Közének: 247. dicséret 6. verse: „Boldog nép az, amely imád...”

Újszövetségi alapige: Pál apostolnak az Efézusiakhoz írott levél 1. része 1-14. verse: *„Pál, Isten akaratából Jézus Krisztus apostola az Efezusban élő és Krisztus Jézusban hívő szenteknek: kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával Krisztusban. Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában. Őbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelmének gazdagsága szerint, amelyet kiárasztott ránk teljes bölcsességgel és értelemmel. Mert úgy tetszett neki, hogy megismertesse*

velünk az ő akaratának titkát, amelyet kijelentett őbenne az idők teljességének arról a rendjéről, hogy Krisztusban egybefoglal mindeneket, azt is, ami a mennyben, és azt is, ami a földön van. Őbenne lettünk örökösivé is, mivel eleve elrendeltettünk erre annak kijelentett végzése szerint, aki mindent saját akarata és elhatározása szerint cselekszik; hogy dicsőségének magasztalására legyünk, mint akik előre reménykedünk Krisztusban. Őbenne pedig titeket is, akik hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát, és hívőkké lettetek, eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel, örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-2. versek: Minden Jézus Krisztus nevében történik. A „Jézus” név az Úr emberi neve, amelyet születésekor kapott, jelentése: „az Úr megszabadít”. A „Krisztus” cím azt jelenti: Felkent, Messiás. Ő egyszerre Isten Fia, a világ Megváltója és örökkévaló Ura. Jézus Krisztusról egyetlen mondatban ezt vallhatjuk: **Jézus Krisztus, Isten Fia, a megígért Messiás és Úr, meghalt bűneinkért, feltámadt a halálból és örökké uralkodik, hogy üdvözítse mindazokat, akik hisznek Benne.** Pál úgy mutatkozik be, mint „Jézus Krisztus apostola Isten akaratából”. Szolgálatát nem emberi elhatározásból, nem személyes ambícióból és nem emberek elismeréséből születt, hanem Isten elhívásából. Nem a test és vér akarata, hanem Isten akarata ad hitelességet a szolgálatnak. Krisztus küldetése és megbízása maradandó, mert magától az Úrtól származik. A levél címzettjei a „szentek Efézusban”. A Biblia szerint a szent nem büntelen embert jelent, hanem olyat, akit Isten elkülönített önmaga számára. A keresztyén ember Isten tulajdona, aki Krisztus által különbözik a világtól. Ahogyan a templomot nem a kövei, hanem rendeltetése teszi szentté, úgy a hívő embert is az teszi szentté, hogy Istenhez tartozik. A köszöntés így hangzik: „Kegyelem néktek és békesség.” A kegyelem Isten ingyenes, ki nem érdemelt szeretete. A békesség pedig annak gyümölcse, hogy az ember megbékélt Istennel. Aki Krisztusban él, az tudhatja, hogy Isten elfogadta, megkönyörült rajta és hűségesen vezeti életét. **Fő üzenet:** Isten elhívja szolgáit, elkülöníti népét, és kegyelemmel valamint békességgel ajándékozza meg őket Jézus Krisztus által.

3-14. versei: Az Efézusi levél bevezető szakasza az Újszövetség egyik legszebb dicsőítő himnusza. Pál apostol nem intéssel vagy gyakorlati tanácsokkal kezdi levelét, hanem Istent magasztalja mindazért, amit az ember üdvösségéért tett. Az egész szakaszt átjárja a csodálat Isten kegyelme és az üdvösség titka iránt, amely Jézus Krisztusban lett nyilvánvalóvá. Pál először Istent, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyját dicséri, aki minden mennyei lelki áldással megáldotta az övéit Krisztusban. Hangsúlyozza, hogy minden lelki ajándék Istentől származik. Az üdvösség nem emberi teljesítmény eredménye, hanem Isten szeretetének

ajándéka. Ezután a kiválasztásról beszél. Isten már a világ teremtése előtt kiválasztotta népét arra, hogy szent és feddhetetlen legyen előtte. A kiválasztás nem az ember érdemét mutatja, hanem Isten kegyelmét. Célja az, hogy az ember Isten közelségében éljen, és életével Őt tükrözze. Pál a fiúságra való eleve elrendelés gondolatát is megemlíti. Isten nem távoli uralkodó akar lenni, hanem szerető Atya. Jézus Krisztus által gyermekeivé fogadja a hívőket. Ez Isten szeretetéből és jóságos akaratából fakad. A keresztyén ember identitásának alapja tehát az, hogy Isten szeretett gyermeke.

A szakasz középpontjában Krisztus megváltó műve áll. Jézus vére által bűnbocsánatot és megváltást nyertünk. Az ember nem képes saját erejéből megszabadulni bűneitől, ezért Isten maga készítette el a szabadulás útját. Krisztus keresztyében mutatkozik meg legteljesebben Isten kegyelmének gazdagsága. Pál ezután Isten titkának kijelentéséről beszél. Ez a titok az, hogy Isten Krisztusban akar mindent egyesíteni, ami mennyben és földön van. A történelem nem a véletlen vagy a vak sors kezében van. Isten egy meghatározott cél felé vezeti a világot: Krisztus uralmának teljessége felé. Ez reménységet ad a hívőknek minden bizonytalanság közepette. Az apostol emlékeztet arra is, hogy a hívők örökséget kaptak Istentől. A keresztyén ember nem csupán a jelenre tekint, hanem az örökkévalóság reménységében él. Ez az örökség Isten hűségén és ígéretein nyugszik. A szakasz végén a Szentlélek munkájáról olvasunk. Akik meghallották az evangéliumot és hittek Krisztusban, azokat Isten megpecsételte Szentlelkével. Az ókorban a pecsét a tulajdonjog, a hitelesség és a védelem jele volt. A Szentlélek azt bizonyítja, hogy Istenhez tartozunk, és üdvösségünk biztos az Ő kezében. A Lélek egyben záloga annak az örökségnek, amelyet Isten készített népének. Az egész szakasz a háromságos Isten dicséretére épül. Az Atya eltervezte az üdvösséget, a Fiú véghezvitte azt megváltó halálával és feltámadásával, a Szentlélek pedig megerősíti és megpecsételi azt a hívők életében. Ezért ismétlődik újra és újra a szakasz visszatérő gondolata: **„Az Ő dicsőséges kegyelmének magasztalására.”**

Kérdések átgondolásra

1. Mely lelki áldásokért tudunk ma különösen hálát adni Istennek?
2. Mit jelent számunkra a szentségre való elhívás?
3. Mit jelent a gyakorlatban, hogy Isten gyermekei vagyunk?
4. Hogyan hat Krisztus megváltása a mindennapi életünkre?
5. Milyen vigasztalást ad az a tudat, hogy Isten vezeti a történelmet?
6. Hogyan tapasztalható meg a Szentlélek pecsétje és munkája a hívő ember életében?

Utóima: Szerető Mennyei Édesatyánk! Hálát adunk Neked szent Igédért, amely ismét emlékeztetett bennünket szereteted nagyságára és kegyelmed

gazdagságára. Magasztalunk Téged, mert Jézus Krisztusban minden mennyei lelki áldással megáldottál minket, és öröktől fogva elkészítetted néped számára az üdvösség útját. Köszönjük Neked egyszülött Fiadat, Jézus Krisztust, a mi Urunkat, aki kereszthalálával megváltott bennünket, megbocsátotta bűneinket, és utat nyitott számunkra Hozzád. Köszönjük, hogy Őbenne gyermekeid lehetünk, és részesei az örök örökségnek, amelyet elkészítetted számunkra. Kérünk, adj nekünk kegyelmet, hogy Hozzád méltó életet éljünk. Segíts növekednünk a hitben, a szeretetben és a szentségben. Őrizz meg bennünket a gőgtől, a hitetlenségtől és a félelemtől, és emlékeztess arra, hogy életünk és jövőnk a Te kezében van. Köszönjük a Szentlélek ajándékát, akivel elpecsételtél bennünket a megváltás napjára. Tölts be minket Szentlelkeddel, hogy állhatatosak maradjunk a hitben, örvendezők a reménységben és hűségesek a szolgálatban. Add, hogy szavaink, tetteink és egész életünk a Te dicsőséges kegyelmed magasztalására legyen. Kérünk, áldd meg egyházadat, gyülekezeteinket, családjainkat és szeretteinket. Erősítsd a betegeket, vigasztald a szomorkodókat, bátorítsd a megfáradtakat, és vezesd közelebb magadhoz azokat, akik még nem ismernek Téged. Neked, Atya, Fiú és Szentlélek, legyen minden dicsőség, tisztesség, hála és imádat most és mindörökké. Ámen.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Jézus azt mondta nekik: Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha (Jn 6,35).”
Ámen.

Ének: 506. dicséret: „Jézus Krisztus, szentek reménye...”